

Tone
Kuntner

TO JE TOREJ

To je torej tisto življenje,
 ko si sam svoj gospod,
 ko si postavil svoj dom,
 pa vendar nisi doma,
 ko imaš vse in ničesar nimaš,
 ko vse bolj udobno živiš
 in vsak vse bolj zase živi
 in drug mimo drugega,
 ko sprejemati ni več radost
 in ko dajanje ne polni srca.

To je torej tisto življenje,
 ko si dospel,
 kamor si hotel dospeti
 in nimaš več kam hrepeneti.

To je torej tisto življenje,
 ki ga moraš do kraja živeti.

**ODVADITI
SE MORAM**

Odvaditi se moram človeških navad.
 Gozdna živad, ki najdeš pot skozi temo,
 daj mi svoj živalski čut,
 ptice, dajte mi svoja krila,
 nori veter pomladni, daj mi svojo norost,
 sanjavi oblaki, ki plavate nad zemljo visoko,
 naj moje misli plavajo z vami,
 divje vode, ki nebrzdano hitite,
 vzemite me s seboj . . .
 Naj moje oči gledajo z vašimi očmi,
 naj moja ušesa slišijo, kar slišijo vaša,
 naj moja usta govorijo vaše besede.

Naj me zapusti razum človeški,
 s katerim ljudje urejamo svet
 in s katerim hodimo po tem svetu.

ODHAJAMO

Odhajamo iz svojih krajev,
 kamor kaže zdrava pamet,
 kamor hrepenenje žene;

da bi bolj lepo živeli,
 da bi več blaga imeli,
 da bi se rešili spon,
 ki vežejo roke in misli. —

Pa ne živimo po pravih merah,
 pa ne živimo v pravih domovih,
 pa ne živimo s pravimi ljudmi . . .

Srce se v prsih nam suši.

**TREBA BO
SPREGOVORITI**

Treba bo spregovoriti.

Treba se bo odločiti
 za strmino v ravnini,
 za globino v plitvini;
 v mir za nemir,

za mir v nemiru,
v redu za nered,
za red v neredu;

in dvom vsaditi
v vašo resnico
in v našo resnico,
v tvoj prav
in v moj prav

in tisoč ljudem
tisoč poti odpreti
in v srcih razklanih
nevero zatreti.

NEKAKŠEN VRAG   Nekakšen vrag je v tebi,
da neprestano v živi ogenj drezaš,
da svetlobo iščeš v temi,
da ljubiš prepovedane reči;
da dvomiš v nedvomno,
da verjameš v neverjetno,
da segaš za nedosegljivim
in to življenje na zemlji živiš,
da bi videl nevidno
in slišal neslišno
in razumel nerazumljivo ...

Nekakšen vrag je v tebi,
da ne odnehaš preizkušati
trdnosti glave in zidu
in se ne vežeš z vezanimi
in ne vdajaš z vdanimi
in ne ponižuješ s ponižnimi —
in ne odhajaš z odhajajočimi,

temveč ostajaš — z vsem —
in navkljub vsemu.

ZA VSAKO Za vsako skrito gnezdece veš,
SKRITO za vse moje ptice,
GNEZDECE za njihova rojstva,
 za njihove smrti.

Za vsako trhlo vejico veš,
 za vsak bolan list,
 za vsak jalov cvet ...

V koreninah mojih živiš,
 v vsakem vlaknu mojega bitja.
 In konec tvoje ljubezni
 je moj konec.

**KAJ SE JE
 ZGODILO**

Prišla si
 od daleč
 in od nekdej
 v svoji najčudovitejši lepoti.

Kaj se je zgodilo
 s teboj?

Kako si govorila,
 ko ni bilo mojih ust,
 kako si gledala,
 ko ni bilo mojih oči,
 kako si dajala
 in jemala,
 ko ni bilo mojih rok?

Kaj si počela
 v najini hiši
 brez mene?

TAKO SI   Tako si prišel na izsušeno polje,
PRIŠEL   ki je bilo nekoč lepota in obilje
             sveta.

Prej nisi videl v polju mrtvih ptic,
prej nisi videl teh razpok
in kamnov, kot bi jih bil nasejal
in prej tudi nisi žeje srca poznal.

Ostal si pod vedrim nebom brez upanja.
Prídite, črni oblaki! Pridite!

KAKO   Kako bi te mogel tu pozabiti,
BI TE MOGEL   na koncu sveta?

Kako bi mogel
tu pokopati
vse tvoje in moje
nemrtve reči;
in najina
velika pričakovanja,
poljube,
obljube
in šepetanja
v tihih nočeh,

ko si še rekla,
presrečna vsa,
da bi šla z mano
na konec sveta.

VSE SANJE   Vse sanje
                 sva sanjala skupaj
                 in rekla si mi
                 dobro jutro,
                 ko je prišlo jutro.

Živela sva
eno resničnost
in rekla si mi
lahko noč,
ko je prišla noč.

Vse tvoje
je bilo moje,
In rekla si
ljubi moj,
ko sva se ljubila.

KO SEM REKLA Ko sem rekla,
moje je tvoje,
sem rekla tudi
tvoje je moje.

Ko sem rekla,
dragi, poišči me,
sem rekla tudi
poljubi me.

Ko sem rekla,
ljubi, pobožaj me,
sem rekla,
ljubi, vzemi me.

Pa nisi, dragi,
ničesar razumel.
Tudi jaz
te že skoraj
ne ljubim več.

MOJA HIŠA Moja hiša razpada,
(razžira jo čas),
da ni več streha človeku,
da ni več sanjam zavetje.
Ali je to še moja hiša?

Moji bratje živijo
daleč od domačije,
daleč drug od drugega
in vse bolj daleč od sebe.
Ali smo še bratje?

Moja dežela se duši
v dimu in v lažeh,
da ubija upanje
v rastlinah in v ljudeh.
Ali je to še moja dežela?

Moji prijatelji odhajajo
iz moje dežele —
ali se vdajajo tokovom
umazanih rek.
Ali smo še prijatelji?

(Iz zbirke »Ledene rože«, ki bo kmalu izšla pri založbi Obzorja v Mariboru)